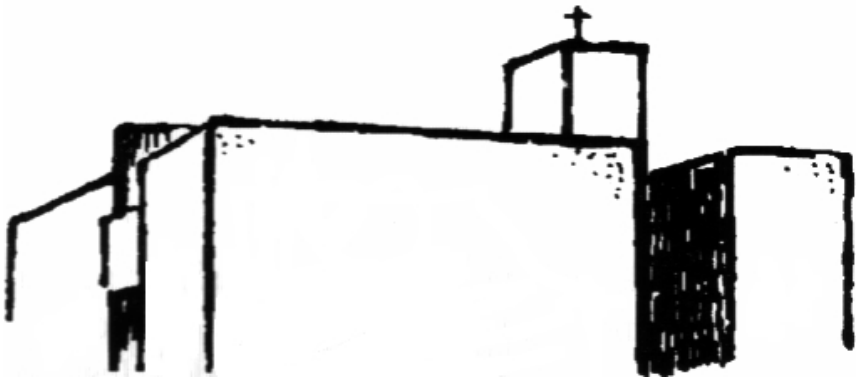

HALLVARDSVAKA

Menighetsblad for St. Hallvard Nr. 3/07 23. årg.

Foto: Maria Gievær

Fra venstre P. Lars Frendel, bror Bjarne Falkanger, p. Tan, biskop Bernt og foran p. Ronald som vanlig med et lurt glimt i øyet.

St. Hallvards evige «konge» feiret

Innledning

Mye har skjedd siden sist nummer av Hallvardsvaka. Derfor blir det et «tykt» menighetsblad denne gangen. I løpet av sommeren fikk vi vite at p. Ronald Hølscher, sogneprest gjennom mange år i St Hallvard, skulle dra tilbake til sitt hjemland, Nederland.

Vi tok farvel med ham under messen og en utvidet kirke-kaffe søndag 29 juli, på festen for Norges evige konge, Olav. Det var en passende dag å feire St. Hallvards evige «konge», som p. Nikolas omtalte p. Ronald i innledningsordene i messen.

P. Ronald holdt sin siste preken for sin kjære menighet og under prekenen fikk vi igjen erfare at han selv utstråler den hellighet han snakker om i sin preken.

Sorg har preget vår menighet de siste ukene. Sr. Beate Grevenkamp, St. Josephsøster og tidligere medarbeider i menigheten, døde 1. september, 56 år gammel.

Søstre, medvandrere, venner og familie tok farvel med henne under en en gripende requiemmesse i St. Hallvard fredag 7 september.

Biskop Bernt har satt utkantkatolikkene på dagsorden. Derfor passer det bra å presentere en nylig presteviet «utkantgutt», Peter Kucera. Åsgutten Peter Kucera ble presteviet 29 juni i Praha, Tsjekkia. I dette bladet kan du finne en presentasjon av vår tidligere ministrant.

Det er også en del forandringer i staben i vår menighet denne høsten. P. Nikolas får et velfortjent hvileår. P. Frans får prøve seg som sogneprest og et nytt menighetsråd er på «plass». Vi håper også at dominikanerpater Jon Atle Wetaas, som skal arbeide 50 % i vår menighet, vil finne sin plass i fellesskapet.

~~ Aslaug Espe ~

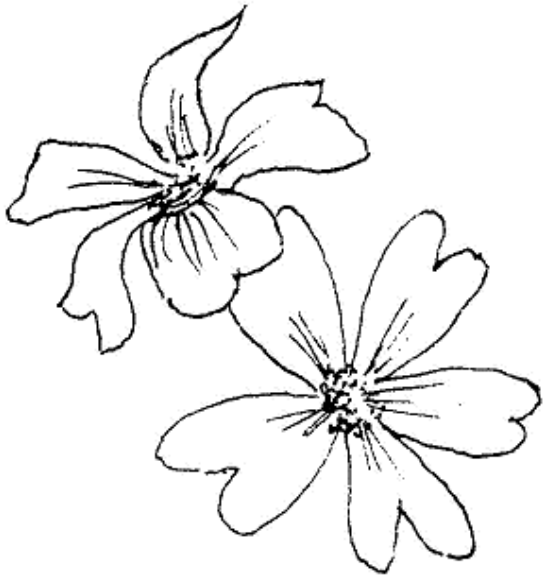

Nærhet

Jeg kan bære din sorg
ett stykke på veien
og åpne min glede i din
Men jeg kan ikke leve ditt liv
eller dø din død

Vi kan bytte blikk
og kjærtegn, Veksle ord
og krefter mellom oss
Men du er ikke meg
Og jeg er ikke deg

Derfor kan vi finne frem
til hverandre, for å være
oss selv hos hverandre
en liten stund i tiden

Bliskość

Potrafię udźwignąć twój ból
przez chwilę naszej wspólnej drogi
i przepełnić moją radość twoją
ale nie mogę żyć twoim życiem
ani umrzeć twoją śmiercią

Możemy wymienić spojrzenia
i pieszczoty. Zamieniać słowa
i dzielić nasze siły
ale ty to nie ja
a ja to nie ty

Lecz dzięki temu zdołamy
dotrzec do siebie, ażeby
być sobą będąc razem
przez moment w przestrzeni czasu

Stein Mehren, Corona, 1986

Oversatt til polsk av Elzbieta Schjetne

Innholdsfortegnelse

St Hallvards evige «konge»	5
Broder Frans	8
Tilstede og «alltid beredt»	9
Sr Beate in memoriam	12
Vårt liv er vår sendelse – sr. Beate	14
Blir de «integrert»?	16
Takk – pilgrimsreisen til Vadstena	20
Vår kirkelige assistent	21
P. Nikolas skal hvile og be	24
Bak giroen	28
Katolsk studentarbeid	30
Oi, se, en synder	32
Sammen for barn – om TV aksjonen	34
Lille Peter ministrant	36
Mitt liv som barmhjertig samaritan	39
Damen med teft for musikk	40
Enerhaugnytt	41
Messetider	46

St. Hallvards evige «konge» forlater oss... aldri!

P. Ronald Hølcher OFM besluttet i løpet av sommeren i samråd med sin provinsial å flytte tilbake til Nederland, etter nesten 50 års tjeneste i Norge. Han har nå bosatt seg i fransiskanernes pleiehjem i Weert.
P. Ronalds adresse er nå: Minder Broeders Kloster, Biest 43, NL-6001 AP WEERT, Nederland

Menigheten tok avskjed med p. Ronald søndag 29 juli under høymessen. Han holdt en engasjert og gripende avskjedspreken. Hjertet i prekenen var selvsagt de aller minste, barn og ungdom som strever.

p. Ronalds avskjedspreken i St. Hallvard

Mange har spurt etter p. Ronalds preken ved avskjedsmessen. Vi gjengir her prekenen.

Kjære medbrødre, kjære gode venner i St. Hallvard,

Den største gaven jeg har fått i forbindelse med min avskjed er den som p. Nikolas ga meg da han ringte meg og spurte hvilke tanker jeg hadde i forbindelse med min avskjedsmesse. « Kanskje har *du* noe spesielt du vil si oss på denne siste dagen?» «Det har jeg», svarte jeg. Jeg har bedt Gud om at han må gjøre meg i stand til å si det. P. Nikolas og mine andre medbrødre tillot meg å preke i denne siste messen og det var den største gaven og den største ære de kunne gi meg i dag.

For da den hellige Frans lå for døden, sa han til sine medbrødre: *«Brødre, la oss begynne på nytt, for det vi har gjort hittil er ikke noe å snakke om i det hele tatt».*
«Kall meg ikke en helgen», sa Frans, «for dersom en hvilken som helst tigger på gaten hadde fått like stor nåde som jeg har fått, ville han ha blitt en større helgen».

Vi blir alle av og til fristet til å innbille oss at vi har prestert noe i livet. Men det er bare *én* som er virkelig hellig, og det er Gud. For oss er det bare en ting vi kan gjøre: å utstråle Guds hellighet. Det er nok for oss. Hvis vi kan makte dette av og til, burde vi være meget takknemlige. Derfor brødre og søstre, la oss starte på nytt, slik som Frans ville gjøre og de nederlandske fransiskanerne også. Jeg personlig hadde helt fra mitt novisiat lengtet etter et konsil som skulle åpne alle vinduer i kirken på vidt gap. Vinduene er nå åpnet. Og spørsmålene som jeg og alle mine medstudenter hadde stilt, ble besvart. Jeg lengtet også sterkt etter en fornyelse i mitt eget 800 år gamle ordenssamfunn, særlig med hensyn til vår egen eldgamle, nydelige klosterdrakt med stilige, fotside klær og med en enkel snor, med tre knuter, rundt livet.

Plutselig oppdaget jeg at mine yngste medbrødre i Nederland hadde funnet en ytterst enkel munkekappe for under 100 kr på et stort supermarked. Den var halvlang, av brunt stoff, med hette og en snor, med tre knuter, rundt halsen. Den hadde taukors og var en slags busserull. I tillegg kom vanlig langbukse og sko. Jeg trodde nesten ikke mine egne øyne da jeg fikk se et fotografi av en fransiskanerkutte tilpasset vår tid, slik jeg selv hadde drømt om.

Det var som om Frans igjen sa til dagens fransiskanere: «Brødre, la oss begynne på nytt». For nesten 800 år siden kom italienske fransiskanere to og to til fots til Nederland og Skandinavia. Nå kommer skandinaviske fransiskenere to og to til Nederland igjen, særlig til to kommuniteter og flere kirker i Amsterdam og jeg er med igjen. Historien gjentar seg bestandig og stanser

aldri, for stans betyr ofte tilbakegang. La oss begynne på nytt med friskt mot og en stor tro på Guds hjelp og etter Guds plan.

Bare Gud er hellig og når vi stoler på Ham, kan vi utstråle hans hellighet. Den hellige Don Bosco tålte aldri at voksne snakket nedsettende om hans gatebarn. For, sa Don Bosco, blant disse barn finnes ekte helgener. Da tenkte han særlig på Dominicus Savio, som senere ble helligkåret, bare 16 år gammel.

Jeg har brukt mine siste dager i Norge til å besøke barn som tilhørte filmklubben i St. Hallvard. Mange av dem kom dessverre på gale veier, men i dag må vi alle be Gud om at han må passe på dem, og på alle barn og ungdommer i Norge. Don Bosco lærte oss den «preventive» oppdragelses-metode. Han mente at vi må forebygge at barn og ungdommer kommer på avveier ved å vise dem kjærlighet.

Derfor vil vi i dag vise stor takknemlighet for alt hva Gud og dere alle har gjort for kirken i så mange år. Særlig i denne uken har dere organisert alt for meg: bestilt billetter og pakket alle mine bøker og andre saker og nå er de allerede underveis til Weert i Holland der mine brødre venter meg i et nyrestaurert kloster fra 1400 tallet. Sirkelen er sluttet. Jeg skal tilbake til den kirke og de korstoler der jeg for 50 år siden ble presteviet. Nå er jeg «vingeklippet» av Gud slik at jeg aldri mer kan fly bort fra Ham.

«Mine fattige» er blitt trygget for fremtiden. Mine gatebarn er med Erik Andersen i en trygg form for bevaring. I St. Hallvard har vi «bevart freden» da de engang tok det «helligste» fra oss og knuste Mariastatuen vi var så glad i. Det ble aldri gjengjeldelse eller strid. Kjærligheten dekket alt med et hvitt slør. Muslimske barn har lært oss kristne «Allas 99 vakre navn», som nå er spredd på norsk og kan bes av oss som en økumenisk rosenkrans.

Det første økumeniske huset, Mariahuset, deler nå biskop Bernt og biskop Kvarme «ansvaret» for. Jean Vaniers arbeid gjennom Tro og Lys og Taize-fellesskapet er også økumeniske bevegelser.

Så brødre og søstre la oss begynne på nytt, for hittil har vi bare utrettet en liten del. Amen.

Broder Frans

«Brødre, la oss begynne på nytt,
for det vi har gjort hittil er ikke noe
å snakke om i det hele tatt».

Frans av Assisi på dødsleie

Tilstede og "alltid beredt" - en stor «misjonær» vender hjem!

Etter messen var det utvidet kirkekaffe. Det ble en gripende avskjed . Biskop Bernt deltok også på avskjedsfesten og fortalte om hvordan han hadde blitt kjent med p. Ronald.
Det ble mange gode ord som avskjed! Vi har her valgt å ta med sr. Marits tale. Den gir et fint bilde av ulike sider ved p. Ronald.

Kjære pater Ronald, kjære alle ! 29.07.2007

Det har vært mange taler og mange takketaler etter en høytidelig høymesse med Pater Nikolas som hovedselebrant og pater Ronald, Lars, Tan, Frans og Joseph som medselebranter. Allerede høymessen bar preg av takknemlighet, men også vemod.

Jeg ønsker også å si noen ord som en av den "gamle garden " fra St. Hallvard og som representant for St. Josephsøstrene. Første gang jeg traff deg pater Ronald, var i 1970 på en sommerleir på Mariaholm . (Du var leirprest, og jeg var med som leder. Vi var begge i vår beste alder, du var 42 og jeg var 28 år).

Jeg ble veldig fasinert av de messer du feiret med denne aldersgruppen 9-14. Barn og ungdom satt musestille og var helt med. Du brukte flanellogrammet og gjorde bibelfortellingene så levende for oss alle.

Sr. Marit Brinkmann

Jeg skjønte med engang at du hadde et spesielt karisma. Så kom jeg til St. Hallvard menighet etter mitt teologistudium i Tyskland i 1974. Pater Arno og pater Ronald, som begge var skoleprester på St. Sunniva, våget å ansette den første kvinne i menigheten som pastoralassistent. Ja, fransiskanerne viste en utrolig åpenhet og tillit overfor meg. Pater Ronald våget alltid å kjempe for

kvinnenes sak i kirken. Dermed var det ikke så rart at det ble et pastoralt team akkurat i St. Hallvard, hvor kvinnene fikk lov å være med og ble respektert på like linje med prestene. Jeg fikk lov å gjøre mye i menigheten i de 18 årene både med konfirmant - undervisning, konvertittundervisning, bønnegrupper, liturgiske tjenester etc. Jeg sto med på prekenlisten, akkurat som de andre prestene, sammen med broder Bjarne og siden også med Sr. Beate, som var medlem i pastoralteamet i 11 år.

Jeg syns St. Hallvard er en god menighet, både åpen og fremskritts vennlig og har et mangfold. Pater Ronald støttet alltid opp om tingene, og det fantes ikke mange problemer hos ham, han klarte alltid å forminske dem. Det fantes ikke håpløshet hos pater Ronald, men alltid håp, fremtidsoptimisme.

Pater Ronald var alltid meget nær menneskene. Særlig 'de små', de som hadde det vanskelig, eller følte seg litt utenfor, de som var kommet litt på kant med familie eller samfunn. Han hadde en utrolig bred kontaktflate. Alle følte seg forstått og akseptert om de var katolikker, lutheranere eller muslimer, yngre eller eldre, gatebarn eller velstående folk. Ja Ronald, du fikk jo også den velfortjente "Brobyggerprisen."

Du var oppriktig glad i menneskene, du brydde deg om hver enkelt, derfor ble du heller ikke trett av for eksempel de mange barn (filmklubben) som oppsøkte deg hver eneste dag, tvert imot, de ga deg ny energi til andre vanskelige oppgaver. Jeg tror at den tiden vi har arbeidet sammen har vi aldri vært uvenner, men nok mange ganger uenige. Du er og var et fin og edelt menneske å arbeide sammen med, men av og til litt uberegnelig i din kreativitet. Det var julemesser med barn og intensivundervisning, skoleklasser som kom på besøk i St. Hallvard. Å ha deg som skoleprest på St. Sunniva skole var en fantastisk opplevelse: din iver for Guds rike, din utstråling og det karisma du hadde som en "virkelig forkynner" Du forkynte det du selv levde, ditt vitnesbyrd engasjerte og var sterkt.

Vi vil minnes deg med stor respekt og ærefrykt,og vi tror og håper at denne iveren fortsetter videre i St. Hallvard kirke.

Jeg skulle ønske at mange unge prester kunne lære av P. Ronalds enkelhet og sans for det vesentlige, nemlig det å møte mennesker, der de er og gi dem en frihet til å utvikle seg i Guds plan og i Guds egen tid. Vi kan ikke omvende den andre, det kan bare Gud. Ronald brakte hvert menneske i kontakt med Gud ved selv å utstråle kjærlighet, mildhet og forståelse. Ronalds kilde til denne utstrålingen var stille bønn og felles bønn tidlig om morgenen og feiring av nattverden. Det var det som gjorde ham i stand til å være tilstede og "alltid beredt" som gammel speider, for den som trengte ham. Pater Ronald, du har aldri spart deg. Du tjente Gud og dine medmennesker både dag og til og med

om natten. Gud ga deg styrke til det og han vil også gi deg kraft til din reise tilbake til Nederland. Jeg takker deg på vegne av alle St. Josephsøstrene for dine 7 år som prest hos oss og alle de tjenester du har gjort for oss søstre på Grefsen. Du var som en bror blant søstrene. Jeg vil gjerne gi deg en ikon av ”Den hellige familie”. Den hl. Joseph må nå ta hånd om deg. Alt godt videre, når du nå kommer tilbake til dine medbrødre og også nærmere din egen familie.

En stor ”misjonær” i ordets beste betydning vender hjem! Vi kommer til å savne deg dypt!

~ s*r. Marit Brinkmann CSJ* ~

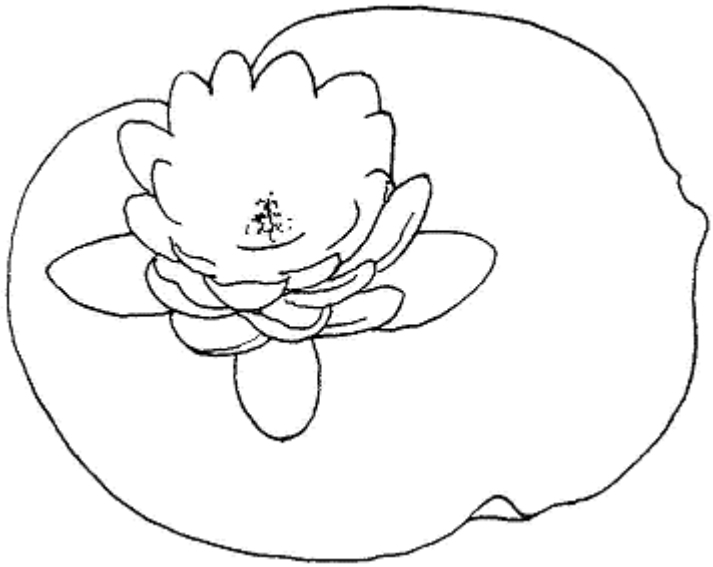

sr Beate in memoriam

"Jeg har kalt deg ved navn
du er min" Jes 43,1

Sr. Beate var ganske ung da Gud kalte henne ved navn og sa: "Du er min". Hennes kall modnet i det stille, i bønn og tro, i en bondefamilie som var grunnfestet i en katolsk tradisjon.
Da hun var 27 år kom hun til St. Josephsøstrene og begynte sitt postulat i 1978 i Venåsveien i Oslo. Hun avla sine første løfter den 15. august 1981 og sine evige løfter 15. august 1986 i St. Josephs Kapell, Oslo.
Sr. Beate hadde virket som organist i sin hjemmemenighet i flere år og hadde en utdanning som diplom sosialpedagog før hun kom til Norge. Hun arbeidet som ungdomsreferent i Katholische Jugend Hamburg og lærte Kirken i Norge å kjenne gjennom de skandinaviske ledertreningskurs for ungdommer i Hamburg / Reinbeck. Det falt nokså naturlig at hun fortsatte å arbeide som ungdomsassistent i OKB i Oslo fra 1981-87. I perioden 1987 – 2001 var hun menighetsassistent i St. Hallvard og koordinator for det pastorale teamet.

I den tiden (1991-94) tok hun en videreutdannelse i USA som åndelig veileder hos jesuittene i Boston. I 2001 ble hun leder for St. Joseph retrettsenter. Hennes hovedoppgave var å lede retretter og gi åndelig veiledning, dessuten var hun med som leder for grupper i den lutherske kirkens presteforening for "Åndelig veiledning og Spiritualitet".

Sr. Beate var kjent for sin dyktighet, klokskap,viten og sindighet. Hun var realistisk, flink til å få oversikt og en god organisator. Hun var kvikk og fort i sin tankegang, trakk trådene sammen og hadde kontroll. Dette ble av og til til irritasjon. Som hun sa selv: "det har jeg slitt med hele livet." Tålmodighet var ikke hennes sterke side. Hun var ansett som en god åndelig veileder, meget diskret, og i første omgang heller litt tilbakeholden. Følte hun seg trygg, var hun veldig kjærlig og omsorgsfull.

Hun hadde gode kontakter på et dypt plan. Hennes egne medsøstre viste Sr. Beate stor tillit. I flere omganger var hun provinsrådsøster og er også kjent i vår kongregasjon fra internasjonale møter.

Hun har vært en stor ressurs både for ungdomsarbeidet med leder-treningskurs og for menighetsarbeidet, særlig i St. Hallvard menighet som medarbeider i det pastorale teamet. I sitt ungdoms- og siden i menighetsarbeid tenkte hun i store linjer og hadde fremtidsvisjoner for hvordan en aktiv menighet kunne bli ledet.

Hun sa alltid:" Jeg kunne godt ha tenkt meg å være prest!"
Hun stilte store krav til seg selv og andre og var vel forberedt når hun preket som medlem av det pastorale teamet i St. Hallvard. Hennes prekener hadde en teologisk dybde og gjenspeilet hennes åndelige erfaringer og innsikt om Gud. Hun hadde et velfundert åndelig liv, var belest og fulgte med i utviklingen i kirke og samfunn.

På dødsleiet sa hun at Gud var nær i all den kjærlighet hun erfarte.
Hun hadde et godt forhold til sin familie, sine tre brødre og storfamilien. En av brødrene ringte de siste 10 dagene hver kveld og sendte henne hilsener "over månen." Han satt nattevakt hos henne og visste at på et tidspunkt på natten lyste månen inn i hennes sykerom, hvor hun slet med pusten.

Vi takker Sr. Beate for det fine mennesket og den gode medsøsteren hun har vært og alt som hun har klart å gjøre for Guds rike. Da hun for 1 1/2 år fikk kreft viste hun sin indre styrke i troen.
Hun kjempet modig, som så mange andre, og var realistisk og åpen for at Guds vilje måtte skje.
Hun ønsket *å leve*, enten " her" eller "der". Måtte hun leve i Guds kjærlighet og fred!

St. Josephsøstrene

Vårt liv er vår sendelse

Fra St. Josephsøstrenes nyhetsblad mai – juni 2007, av sr. Beate Grevenkamp. Sr. Beate døde av kreft 1. september 2007, 56 år gammel.

De følgende ord er skrevet av en relativ ung søster som er uhelbredelig syk av kreft, og er en oppfordring til å reflektere over hva vi betrakter som vesentlig.

Brev fra generalrådet og CSJournal taler om de forskjellige sendelser våre søstre i de ulike provinser er engasjerte i. Mange søstre gjennomfører sin sendelse meget kreativt og med stor kjærlighet. Et stort antall mennesker blir hjulpet av dem både på det materielle og spirituelle området. Det er alltid med glede og takknemlighet vi leser om alt det gode arbeidet Gud gjennomfører ved våre søstres innsats.

I dag ønsker jeg å trekke frem en annen side av vår sendelse – en sendelse våre søstre lever hver eneste dag - og som de fleste av dem ikke er klar over engang. Jeg var så heldig å kunne delta i en retrett holdt av Piet van Breemen for våre eldre søstre. Han har skrevet flere spirituelle bøker på engelsk som er blitt oversatt til flere språk. I løpet av retretten minnet han oss flere ganger om at vår sendelse ikke slutter når vi er ute av stand til å arbeide, til å tjene, til å være aktiv. Hele livet er vår sendelse. Vår sendelse tar aldri slutt, enten vi er syke, svake, ute av stand til å gjøre noe, avhengig av hjelp til våre personlige behov - alt er en del av vår sendelse. Hvis disse betingelsene er en del av vårt liv, da er dette vår sendelse.Vår sykdom er vår sendelse. Vår svakhet er vår sendelse. Vår alderdom er vår sendelse. Til og med å dø er vår sendelse.

I kontakt med våre eldre søstre og syke hører vi ofte at de er triste over ikke å kunne være aktivt med på å gjøre en innsats i kommuniteten, eller å kunne gjøre en innsats i en eller annen oppgave. De ser behovene rundt seg og ønsker sterkt å hjelpe til, men er ute av stand til å gjøre dette. De kan til og med føle at de er mer en byrde, heller enn å være i stand til bidra med noe. De "aktive» søstrene kan fortelle dem om og om igjen at verdien ikke ligger i hva vi gjør, men i hva vi er. De kan til og med forsøke å trøste dem ved å si "du støtter oss med din bønn." Mange av våre søstre har hele livet hørt om viktigheten av vår innsats for våre medmennesker. Det er ikke lett plutselig å bli klar over at det også er en annen side ved vår sendelse som er vel så viktig som vår aktivitet. Det kan til og med komme en tid hvor vi er ute av stand til å

be. Også da har vi en sendelse. Vi tar del i Jesu Kristi sendelse, som led og døde for oss. Det å høre dette klare budskapet gjentatte ganger var til stor hjelp for meg. Gradvis kunne jeg godta min egen situasjon, det å ikke å være i stand til å gjøre alt jeg vanligvis kunne og som jeg har satt stor pris på. Jeg trengte ikke lenger å konkurrere med andre. Min manglende helse ødelegger ikke det vesentlige i å leve min sendelse som St. Josephsøster. Kanskje er det motsatte sannheten: Min sykdom er min sendelse i denne perioden av mitt liv. Jeg trenger ikke å gjennomføre noe, jeg trenger ikke å overvinne noe. Jeg trenger ikke å holde på med hva som enn måtte være ugjort, slik at jeg kan komme i gang med etc..Jeg kan fullt og helt leve min sendelse ved å være syk. Selvsagt er ikke dette et mål i seg selv, og jeg forsøker så godt jeg evner å få tilbake min styrke og min helse hvis det er Guds vilje for meg. Men dersom Guds vilje favner om min sykdom, da er det min sendelse, verken mer eller mindre. Jeg håper og ønsker at alle våre søstre kan erfare at de lever vår sendelse som St. Josephsøstre - og muligens er de mest utfordrende sendelser dem meget få av oss legger merke til. Dette er sendelser som ikke lager overskrifter, men blir levet og gjennomlidd i stillhet og ensomhet på en sykeseng.

P. Jon Atle ønskes velkommen til St Hallvard menighet!

P. Jon Atle Wetaas er ansatt i 50 % stilling fra og med 1. september. Han tilhører Dominikanerorden. Han avla evige løfter 8 august 1998 i St. Dominikus. Han ble diakonviet i St. Dominikus kirke 16 desember 2000 og presteviet 1. september 2001. Han startet som medarbeider i prosjektet «Livet er verd å leve» i samarbeid med Oslo Bymisjon og Rådet for psykisk helse *(Fra Dominikanernes hjemmeside).*

Intervjuet

Blir de «integrert»?

Av Aslaug Espe

Vi har tilhørt samme menighet i mange år, sittet i nærheten av hverandre, hilst på hverandre, men det var først på nyåret i år at vi møttes under en kirkekaffe og begynte å snakke sammen. Denne samtalen førte til at jeg senere tok kontakt med Barbara og Wieslaw Jankowski, opprinnelig fra Polen, og spurte om de var villige til å bli intervjuet.
Jeg møter dem etter søndagsmessen i St. Hallvard. Vi finner et lite rom der vi kan snakke uforstyrret.

Barbara og Wieslaw Jankowski utenfor St. Hallvard kirke

Hvorfor kom dere til Norge?

Wieslaw: Jeg syns det er mer spennende å stille spørsmålet: Hvorfor ble noen polakker flyktninger? Vi ble drevet fra Polen av politiske grunner. Ja, på grunn av kjærlighet til vårt eget land i forbindelse med Solidaritet. Solidaritet oppstod i 1980. Det representerte en massiv motstand mot det kommunistiske regimet. Vi kom til Norge i 1985.

I 1990 gikk Polen over til markedsøkonomi og alle nasjonale eiendommer ble solgt, til utenlandske eiere eller egne kapitalister for slikk og ingenting. Dette har medført til at polakker må søke jobb i andre land. Her blir de ofte ”utnyttet”. De får ofte dårlig lønn. Det er et stort tap for Polen at så mange mennesker må søke arbeid utenfor landet. Fagfolkene forsvinner fra landet.

Familie

De har tre voksne barn, ei jente, Monika, og to gutter, Mikael og Mikolaj. Alle barna er født i Polen. Monika og Mikolaj bor fortsatt hjemme hos foreldrene i Nedre Prinsdalsvei i Oppegård. Monika og Mikolaj studerer ved universitetet, Monika studerer historie og Mikolaj kjemi. Mikael er ferdig utdannet arkitekt.

Yrke

Aslaug: Fortell om deres yrkesbakgrunn.

*Barbara***:** Jeg er utdannet sykepleier fra Polen. Jeg jobbet på universitetssykehuset i Gdansk i et år etter endt utdannelse. Jeg giftet meg og vi fikk barn. Jeg var hjemme med barn i 10 år. Da vi kom til Norge, måtte vi lære et nytt språk. Jeg fikk godkjent min sykepleierutdanning etter 2 1/2 år. I 1988 fikk jeg jobb som sykepleier på et sykehjem.. Jobben har betydd mye for meg, også med tanke på å lære språk. Arbeidet betyr mye for meg. Jeg jobber ikke lenger ved sykehjemmet, og når jeg nå er på besøk der, er det godt å høre at de savner meg.

Wieslav: Jeg er utdannet sveiser og mekaniker. Jeg fikk jobb etter fem måneder. Jeg har jobbet ulike steder. I dag jobber jeg i posten, som mekaniker.

Sangen en vei inn i det norske språket

Hvor viktig er språket?

Barbara: Språk er viktig. Vi gikk på språkkurs, vanlig språkkurs, men vi gikk også i flere år på kurs ved universitet. Det første språkkurset var messen. Det var veldig vanskelig å ikke forstå. Men vi kjente messen. Vi sang på norsk uten at vi forsto et ord. Å synge tekstene er en fantastisk vei inn i det norske språket. Men det var vanskelig. Det gikk sakte. Vi hadde god støtte av p. Ronald i begynnelsen. Han besøkte oss også. Vi kom ikke til kirken på grunn av det sosiale: møte normmenn, polakker. Vi kom først og fremst på grunn av Jesus Kristus.

Hva savnet dere i den norske menigheten når dere kom til Norge?
Ikke noe spesielt. Jo, vi savnet barnemessen. Det var ikke barnemesser her da vi kom, men etter hvert ble det en spesiell messe for barn. I Polen var vi vant til barnemesser.
Forresten, vi syns at kirkekaffe er fint. Det har vi ikke i Polen. Det er fint å ha et møtested etter messen.

Har nordmenn mange fordommer overfor polakker?
Wieslaw: Jeg er opptatt av hva media gjør, f.eks. når det gjelder å skape fordommer. I en reportasje på fjernsyn ble det for en stund siden vist bilder fra det «fattige» Polen, en gammel bonde med en tann, med kjerre og hest. Dette skulle være en presentasjon av dagens Polen. Media skaper fordommer. Disse fordommene blir en del av oss. Som katolikker må vi være åpne, stille spørsmål, undre oss. Blir vi værende i negative og overflatiske fordommer, søker vi ikke sannheten. Mange av oss ønsker heller ikke å oppdage sannheten. Det er mer behagelig å bevare de mediaskapte ”bildene”. Men samtidig vet vi at det er «Sannheten som skal gjøre oss fri».

Barbara: Det er også fordommer blant nordmenn. Jeg jobbet en gang sammen med ei dame fra Nord-Norge. Hun hadde flyttet til Oslo. Noen på jobben hennes kommenterte en dag: «Du snakker så godt norsk». Også nordmenn har fordommer overfor hverandre.

Hva betyr troen for dere?
Wieslaw: Tro er et kall, en gave. En levende tro gjør at vi blir ekte. Vi må søke Gud. Vi må be til Gud. Vi må være aktive søkere.
Barbara: Vi går i messen, Vi er ikke med i spesielle grupper, f.eks. bønnegruppe. Troen er noe personlig for oss.
Vi burde legge mer vekt på at vi er en stor familie. Vi må huske på at vi kommer fra ulike nasjoner og kulturer. Vi burde glede oss over mangfoldet.
Aslaug: Kanskje burde vi tenke mer på hvordan vi kan uttrykke mangfoldet? Kanskje kunne vi av og til lære oss en enkel polsk eller vietnamesisk sang? En dans? Lese lesninger på flere språk? Det er mange mulighter...

Ber dere sammen?
Ja, vi ber. Vi kan be rosenkransen sammen, men det er frivillig. Det er ikke noen plikt hjemme hos oss.

Har nordmenn noen positive sider?
Barbara: Vi har nesten bare gode erfaringer med nordmenn. De er ærlige. De er tålmodige. De har stor forståelse når det gjelder menneskelige feil. Det er lett å samarbeide med nordmenn.

«Vi trives i Norge», kommer det nesten samstemt fra begge to. Vi har oppdaget at nordmenn ikke en noen ensartet gruppe, like lite som polakker er det. Når vi lærer å mestre språket, er ikke forskjellene mellom oss så store.

Wieslaw: Jeg er svært opptatt av identitet. Integrering må ikke føre til at vi mister vår identitet. Jeg vil alltid være polakk, men polakk som bor i Norge.

Hva er det mest negative du har opplevd i Norge?
Barbara: Det var når lærere ba oss om å snakke norsk med barna våre. «Snakk norsk hjemme, så vil barna lære norsk», sa de. Det likte jeg ikke.

Aslaug: Er kirken i Polen svært forskjellig fra den katolske kirken her i Norge? Mange norske katolikker mener at det 2. Vatikankonsil, den store fornyingen i kirken, ikke fått prege kirken i Polen? Stemmer det?

Wieslaw: Dette er en fordom. Kirken i Polen er ikke annerledes enn kirken her. Messen er den samme…

Tenker dere polsk?
Barbara: I begynnelsen sa min datter til meg at jeg tenkte polsk og skrev norsk. «Du må tenke norsk», sa hun. Nå har jeg lært at jeg må tenke norsk og skrive norsk ellers blir det for vanskelig. Det er viktig å gå på norskkurs, lære norsk ordentlig. Lærer du «feil» norsk, er det vanskelig å forandre det. Fonetikk er viktig. Det er viktig å uttale ord riktig. Språk er nøkkelen til alt. Dessuten er ærlighet viktig. Nordmenn må ikke late som de forstår, når de ikke gjør det. Vi merker når de ikke forstår. Skal vi lære språk, må folk være ærlige. Så dersom du ikke forstår, si i fra og be oss gjenta. Det samme må jeg gjøre.

Aslaug: Takk for at dere ville snakke med meg!
Wieslaw: Du er velkommen hjem til oss i Prinsdal.
Aslaug: Det vil jeg gjerne. Jeg ringer dere på forhånd.
Wieslaw: Nei, du behøver ikke ringe før du kommer.
Vi er ikke helt «integrert»!

TAKK!

av Liv Guntvedt

Pilegrimsgruppen i St Hallvard inviterte i overgangen mai-juni til reise i Østerled, og jeg var en av de godt og vel 20 som takket ja og fikk være med på turen som gikk via Hammarö kirke til Vadstena, Varnhem, Skara og Husaby. Pilegrimsgruppen - under ledelse av Frøydis Gustavsen - hadde gjort grundig forarbeid, både mht dagsprogram og historisk bakgrunnsstoff for de forskjellige stedene som ble besøkt. To av prestene våre, p Nikolas og p. Gregor, hadde hånd om andre viktige rammer omkring turen: tidebønner og daglig messefeiring.

Høydepunktet på turen? - For noen var det møtet med krusifikset i det gamle sakristiet (fra 1300-tallet) i Hammarö kirke, for andre den dyktige og engasjerte guidens omvisning i Klostermuseet i Vadstena. For noen var det kanskje besøket en regntung ettermiddag til ruinene av det som i en periode var Sveriges største kloster, Alvastra, for andre messen i Varnhem klosterkirke eller besøket til Sigfrids kilde ved Husaby kirke. For meg, som bare har tre års tilhørighet i St Hallvard, ble dette en tur som ga mye på flere områder; tid til refleksjon over deler av vår felles historie, tid til samtale med nye bekjente, tid til bønn i fellesskap, og ikke minst - en forsterket opplevelse av å være del av og velkommen i et godt menneskelig fellesskap. Takk til pilegrimsgruppen!

Pernille Tresvig ved Sigfrids kilde ved Husaby kirke

Vår kirkelige assistent!

Av Kristin Espe Bjørnstad

Han skulle bli prest i den Norske Kirke, men du ser ham ofte på søndager når han deler ut kommunion. Jeg tok en prat med denne koselige fyren, som hadde mye spennende å fortelle..

Navn: *Lars Erik Rikheim 36 år, gift, 2 barn*

Katolikk *siden september 1993*

Yrke: *Jobber i Kirkens Bymisjon med et prosjekt som retter seg mot eldre, enslige menn (bydel Grünerløkka og St.Hanshaugen (med bl.a. Ole Martin Holte) . Samtidig er han deltids doktorgradsstudent i teologi.*

Hva er det egentlig jobben din som kirkelig assistent i St. Hallvard går ut på?

Det jeg er utnevnt av biskopen til å gjøre er å dele ut nattverd, og å eventuelt feire gudstjeneste om prestene ikke har mulighet til det. Jeg bringer også kommunion til syke og andre som ikke kan komme til kirken. Men alt i alt så skal jeg hjelpe prestene når det er behov, derfor er det vanskelig å definere noen faste oppgaver. Jeg bruker også en god del tid på undervisning, ”Grunnkurs i troen”, for konvertitter og andre som er interessert i å lære mer om sin egen tro. Dette kurset har jeg hatt med p.Nikolas, og nå skal jeg ha det sammen med p. Jon Atle Wetaas i stedet.

Syns du at du blir brukt godt nok i rollen din, eller er det andre oppgaver du kunne tenke deg å ha?

Nei, for så vidt ikke, men jeg skulle ønske at det jeg gjør i menigheten nå kunne bli formalisert, liturgisk sett. Det vil si å bli ordinert til diakon, det kunne jeg gjerne ha tenkt meg.

Er det vanskelig å kombinere denne jobben med det å være far ?
(Lars Erik har to små barn, en på 2 og et halvt år, og en på 10 måneder)

Ja! Det er helt klart. Dersom barna er med, blir det helt umulig å dele ut kommunion. Av og til lurer jeg på om det ikke skader mer enn det gjør godt å ha med barna mine i kirken, sier Lars Erik med et smil om munnen. Han beskriver de to små barna sine som radikale motsetninger, der den eldste gutten er høyt og lavt hele tiden, mens den lille jenta på 10 måneder er veldig stille.

Siden du har barn selv, hvordan syns du tilbudet er for barn i menigheten?

Det virker veldig bra, men jeg er i det hele tatt skeptisk til at private interesser får for stor plass, som for eksempel barnemesser, familiemesser, ungdomsmesser. Messen er én, og skal være én, så jeg er ikke så begeistret for det man kan kalle hverdagsliggjøring av messen.

Hvorfor ble du katolikk?

Det er det sikkert flere grunner til, men det hele startet med at jeg studerte teologi og skulle bli prest i Den Norske Kirke, og skulle reise ut som misjonær. Allerede i begynnelsen av teologistudiet ble jeg veldig interessert i den tidlige kirken, og tradisjonene som jeg fant hos kirkefedrene. Dette var tradisjoner jeg også fant i den romersk-katolske og den ortodokse kirken, og siden jeg bor her, så falt valget naturlig på den katolske kirken.

Hva var det du likte ved disse tradisjonene?

Det som er veldig viktig for meg med å være katolikk er det at vi kommer sammen i eukaristien, og der er alle like viktige, og alle har sin oppgave. Både presten og alle i menigheten har sin funksjon, og vi er alle der for å feire en felles handling. Jeg fant denne felleskapshandlingen veldig tiltalende i Den Katolske Kirke. Hele evigheten er til stede, og fellesskapet med alle de som har gått forut for oss, er også der.

Kan du utdype dette litt?

Felleskapsprinsippet, som er så fremtredende i vår katolske tro, innebærer at fellesskapet med Gud er knyttet til fellesskapet med de som er i fellesskap med ham. Dessuten innebærer det at kirken som fellesskap både ”opprettes” og

”opprettholdes” i eukaristien. Vi er avhengig av hverandre for å være Kristi legeme, Kirken. Dette prinsippet er helt avgjørende for det å være katolsk. Men av og til, dessverre, har dette blitt svekket, ved at embeter som preste- og bispeembete er blitt løsrevet fra det eukaristiske fellesskapet og gitt en dominerende rolle. De troende som kommer til gudstjeneste har til tider blitt gjort til tilhørerskare og ikke til ”medcelebranter”, og i den grad de har bidratt i et apostolat har det vært som prestens hjelpere, og ikke ut i fra den selvstendige oppgave de mottok i dåpen. Disse uheldige tendensene har langt på vei Vaticanum II gjort mye for å korrigere. Jeg mener at katolsk tro innebærer at alle i messen har en bestemt plass, og at alle døpte er blitt ordinert (av ***ordo*** på latin som betyr ***plass***) til en bestemt plass. Alle har en prestefunksjon, kan man si. Vi må justere inntrykket av en prestedominert kirke hvor den ene handler for og på vegne av de mange. For å si det som en av de tidlige kirkefedrene, ”Der hvor ikke biskop, prest og diakon, og hele menigheten er tilstede, der kan det heller aldri være tale om noen kirke. Alle embetene sammen skaper kirken, og tar man bort ett av dem, fjerner man helheten”.

Er det noe du savner i menigheten?

Jeg syns vi har blitt flinkere til å synge sammen, men i forhold til den nye salmeboken, savner jeg noe av den hellige, sakrale stemningen, som den latinske liturgien formidler. Jeg vil ikke at alt skal gå på latin igjen, men det er noe vi har mistet, at vi har trukket inn altfor mange salmetradisjoner fra andre sammenhenger.

Etter å ha blitt litt bedre kjent med vår kirkelige assistent, og litt mer klok på hva denne jobben går ut på. Takk for intervjuet, Lars Erik!

P. Frans – fungerende sogneprest

I den perioden p. Nikolas har sabbatsår vil p. Frans fungere som sogneprest. Velkommen som sogneprest p. Frans!

Hva har skjedd?

P. Nikolas skal hvile seg og be!

Alle prester har fra tid til annen et «sabbatsår”. Nå er turen kommet til p. Nikolas som vil være borte fra menigheten i et år fra første september. I den forbindelse har jeg stilt p. Nikolas noen spørsmål:

Hva betyr sabbatsår?
Begrepet "sabbatsår" kommer fra Mosebøkene. Riktignok handler det om jorden som skal hvile fra tid til annen, slik at den kan bære mer frukt, men mennesker trenger også hvile, kanskje spesielt alle de som bærer lederansvar, blant dem prester.

Hva skal du gjøre dette året?
Ofte bruker man denne perioden til å studere litt - flere steder i verden finnes det t.o.m. spesielle studieopplegg for sabbatsår.
Av familiære grunner kan jeg ikke dra til utlandet, så jeg blir her. Søstrene på Lunden har i en lengre periode slitt med å finne en fast prest som kan lese messe hos dem, så det passet bare bra at jeg kunne bo hos dem.

I den fransiskanske tradisjonen har vi også en sterk kontemplativ dimensjon - allerede Frans selv har skrevet en regel for kontemplative fellesskap, så jeg har tenkt å bruke den tiden litt mer i den retning.

Vil du bekymre deg for menigheten mens du har sabbatsår?
Jeg er overbevist om at det går bra med menigheten under p. Frans ledelse i denne perioden: Han har arbeidet i menigheten i mange år. P. Mariusz, p. Gregor og Lars Erik er også der og dette året skal de også få hjelp av dominikaneren p. Jon Atle Wetaas i deltidsstilling. Både biskopen og vår ordens foresatte har full tillit til at dette skal gå bra! Jeg ønsker dere alle lykke til! avslutter p. Nikolas. *A.E.*

Aasmund Vik ny leder av menighetsrådet og Liv Guntvedt ny nestleder.

I mai ble det valgt nytt menighetsråd i St. Hallvard menighet. Torsdag 30. august var det første møtet i det nye rådet. Først ble en del saker overlevert fra det gamle rådet. Derefter konstituerte det nye rådet seg og Aasmund Vik ble valgt til ny menighetsrådsleder og Liv Guntvedt til ny nestleder. Faste medlemmer: Ghebremedhin Tewolde (AU), Nathan Christopher, Barbara Gronkiewicz (leder diakoniutvalget/Caritas), Marion Haave (leder barne- og ungdomsutvalget), Hallvard Klingenberg (varamedlemmer:) Virginia Grindrud (1.vara), Nghia Vu Luong (2.vara), Frank Ring (3. vara).

Aasmund Vik (leder)

Liv Guntvedt (nestleder)

Vi har stilt den nye menighetsrådslederen noen spørsmål.

Hvilken bakgrunn har du?
Jeg er født i Telemark, men vokste opp i Kristiansand. Jeg er egentlig vokst opp i Misjonssambandet. Det ble etterhvert for snevert for meg. I Kristiansand kom jeg i kontakt med p. Ronald som da var prest der. Jeg var på leting og ble etterhvert tatt opp i kirken. Det skjedde i St. Josephs kapell i Porsgrunn. Senere ble jeg fermet der av biskop Gran.

Hva gjør du til daglig?
Jeg er dramaturgsekretær ved Nasjonalteateret.

Hva brenner du for? Jeg lengter etter at kirken mer og mer skal ha menneskene i sentrum og ikke lover og regler. Jeg bærer i meg «arven» fra p. Ronald og Jesu Små søstre. Dessuten har møtet med Jean Vanier på Lia Gård i pinsen satt dype spor. Arven er at de setter mennesket i sentrum, de små og svake.

Har du en spesiell hilsen til menigheten som fersk menighetsrådsformann?

Jeg gleder meg over de ulike nasjonale gruppene i vår menighet. Jeg gleder meg helt spesielt over de vietnamesiske vårrullene!!!

Jeg håper at folk i menigheten vil ta kontakt med sine gleder og bekymringer når det gjelder ting som menighetsrådet kan ta opp. Slik kan vi forsøke å endre og forbedre menigheten og fellesskapet. *A.E.*

Jan Fredrik Solem slutter i redaksjonen for Hallvardsvaka. Med små barn og ei kone som jobber på kveldstid blir det ikke så lett å finne ledige stunder til skriving. Vi takker Jan Frederik for hans innsats i Hallvardsvaka, første som redaktør fra våren 2004 til høsten 2005 og etter det som fast medarbeider.	

BARNAS DAG VAR GØY

Tradisjonen tro arrangerte vi barnas dag 2. sepetmeber. Det var riktig mange barn i kirken. 130 pølser var ikke for mye. Det virket som om mange hadde savnet kirken i sommer og følte at nå var det på tide å komme. Det virket som om alle var glade for å være tilbake, serveringen var etter barnas ønske og riktig mange koste seg mens de så på "Petter og Ulven", flott fremført av "Musidra teater" med fiolin og keyboard til. Vi voksne koste oss med de kjente strofene til Prokofijev. Barnas dag er populært og kommet for å bli, tror vi. Vel møt til søndagsskole alle sammen!

hilsen søndagsskolelærerene Anette, Hanneke, Mari, Martha og Nithila

Hva skjer?

St. Elisabeth – de fattiges mor

Jubileumsår

I anledning av 800-års jubileet for den Hellige Elisabeths fødsel, har menigheten et ønske om å lage en utstilling i kirken med bilder av både den Hellig Elisabeth og den Hellige Frans. Siden disse to helgenene har en spesiell plass i denne menigheten gjennom tilstedeværelsen av fransiskanerne og Elisabethsøstrene, ønsker vi å feire det på en spesiell måte.

Hellige Elisabeth var datter av den ungarske kongen og ble giftet bort allerede som 14-åring til prins Ludvig av Thüringen. Selv om det var et arrangert ekteskap var de to svært glad i hverandre, og fikk tre barn sammen. I 1221 ble den Hellige Elisabeth kjent med fransiskanerne og trådte senere inn som tertiær - fransiskaner. Både som ektefrue og som enke levde Hellige Elisabeth alltid i kjærlighet til de fattige. Hun kledde seg sparsommelig og nyttet enhver anledning til å gi bort mat eller klær til sine fattige ”brødre” og ”søstre”. Et av hennes mottoer var: ”Vi må gjøre menneskene glade”. Bare 19-år gammel ble Elisabeth enke, noe hun sørget svært over. Fem år senere døde hun selv i Thüringen på grunn av sykdom.

Vi ønsker at menigheten skal komme med bilder de selv lager, eller har, for å henge opp. Forslag til temaer er for den **Hellige Frans**: 1.Frans og naturen, 2. Frans og korset, 3. Frans og stigmata.
For **Hellige Elisabeth:** 1.Elisabeth som kone, 2. Elisabeth som mor,
3. Elisabeth som tertiær- fransiskaner som går til de fattige.
Alt er velkommentt! Ta med bilde til kirken eller ta kontakt med menigheten!
Barna i katekesen vil også lage noe bilder.

Av Astrid Bleken

Bak Giroen

Ungdomssidene i Hallvardsvaka v/ Kristin og Arthur

Kristin Espe Bjørnstad

Arthur Haakonsen

Pater prater

Har du vært på en av NUKs sommerleire, har du garantert vært med på "Pater prater". Hvis ikke, så er det når en av våre prester svarer oss på de spørsmålene vi måtte ha om kirka vår. Men nå trenger du ikke vente til neste leir hvis det er noe du lurer på! Send inn spørsmål til bakgiroen@hotmail.com

Hvorfor skal man skrifte?

For det første skrifter man, hvis man har begått en alvorlig synd. Skriftemålet er det eneste nådemiddelet som forsoner oss med Gud og fører oss tilbake til vennskap med ham. En alvorlig synd forårsaker en slags åndelig død i oss, og vi har heller ikke tilgang til andre sakramenter før vi har skriftet. Men man trenger ikke å vente med å skrifte til man gjør en alvorlig synd. Mange skrifter selv om de ikke har gjort det. For hva er skriftemålet egentlig?

For det første hjelper det oss **å sette ord på ting**. Vi kan ikke lenger nøye oss med en diffus følelse av at noe er galt, men vi må helt konkret si hva vi har gjort. For alle som tar sin omvendelse på alvor er dette en stor hjelp.

Skriftemål forbindes også ofte med **åndelig veiledning**. Her kan man spørre presten om råd, få belyst sine problemer fra en synsvinkel som man kanskje ikke tenkte på. Og husk – presten har en absolutt taushetsplikt, så ingen av det m<du snakker med ham om vil noen gang lekke ut!

Så er skriftemålet også et sakrament – dvs. ved siden av å tilgi synder (som om ikke det var stort nok i seg selv) gir det oss også **kraft** til å legge ting bak seg, og begynne på nytt, med en ny styrke. I forsoningens sakrament (som skriftemålet også kalles) har du en **unik mulighet til å la Gud gripe inn i ditt liv**, i dine problemer. Når du får en absolusjon (syndenes forlatelse) er det som om Gud sa til deg: Jeg elsker deg, jeg er glad i deg, jeg stoler på deg, du er mitt elskede barn! Du er det selv om ingen andre later til å være glad i deg. Mange trenger disse ord i dag, når vi så ofte sliter med dårlig selvbilde.

Så det er ikke rart at noen skrifter forholdsvis ofte – mange gjør det både før jul og påske som et ledd i en god forberedelse til å feire disse største begivenheter i vår tro. Noen gjør det enda oftere. Kanskje er du rett og slett litt flau for å måtte avtale skriftemål med en prest? Husk, hver søndag en halv time før høymessen sitter presten tilgjengelig i skriftestolen! Du behøver ikke å avtale noe, du kan forbli helt anonym hvis det er viktig for deg. Bare gå inn (men vent til den forrige er ferdig!). Ønsker deg et godt møte med Guds tilgivende kjærlighet.

Hilsen p. Nikolas

Verdensungdomsdagene i Sydney – tirsdag 15. juli til søndag 20. juli 2008

Ungdom fra hele verden møtes, og skal sammen i 6 dager være med på en festival man sent vil glemme! Vil du ha mer informasjon, eller melde deg på? Se www.wyd2008.org eller www.nuk.no

Katolsk studentarbeid i Norge og i Oslo

Av Nicholas Christiansen, leder katolsk studentlag i Oslo

Katolsk studentutvalg som består av representanter fra de katolske studentlagene i Oslo, Bergen og Trondheim): Celina Trcinska (Oslo),Hilde Bliksrud (oslo), Vidar Dyrnes (Trondheim), Teodor Wit (Trondheim) og Romina (Bergen).

Katolsk studentarbeid er et relativt nytt begrep her i Norge, selv om det egentlig har eksistert som fenomen i mer enn 50 år. I og omkring de byer man har hatt høyere utdanning har det naturlig nok vært samling og grupperinger av studenter som er katolikker.

Det katolske studentarbeidet tok seg opp når biskopen innkalte et møte tidlig i 2006 med representanter fra de ulike studentlag sammen med studentpresten i Oslo, her kom tanken frem om å arbeide for opprettelse av studentlag i de viktigste universitetsbyer i Norge. Høsten 2006 arrangerte NUK (Norges Unge Katolikker) en helg for de over 18 år som samlet representanter fra studentlagene i Bergen, Trondheim og Oslo. Deltagerne arbeidet med en felles

forståelse av begrepet studentarbeid, dette munnet ut i en form for ”programerklæring” for katolsk studentarbeid i Norge og ønsket om å opprette et nasjonalt studentutvalg, KSU (Katolsk studentutvalg).

Den bakenforliggende ide for dette er at studenten er en egen gruppe i en spesiell livssituasjon, nemlig i den utdannelse som skal munne ut i et arbeidsliv, altså overgangen fra ungdomsår til voksen liv. En periode som også er meget viktig for trosutviklingen, en trosutvikling som påvirkes av studielivet. Og det er i dette møtepunkt mellom tro og akademisk liv hvor katolsk studentarbeid er viktig. Her møtes tro og fornuft, og troen hjelpes til å vokse samtidig som fornuft og studieliv får hjelp til å utvikles under påvirkning av troslivet. Studenten er ofte en som kommer fra en annen del av landet til en by med høgskole eller Universitet, her er det også viktig å kunne gi et tilbud som kan gi disse en kirkelig tilhørighet. Det samme gjelder alle utvekslingsstudenter fra andre land som kommer til Norge for å studere. Her ligger det store utfordringer. Og det er nødvendig med en egen sjelesorg for studentene.

Her kan et sitat fra det annet Vatikankonsil belyse det som her sies:

“Da samfunnets og selve Kirkens skjebne er nøye forbundet med de studerendes fremgang, skal biskoper og prester ikke innskrenke sin omsorg for studentenes åndelige vel til de katolske universiteter, men bør i sin iver for alle sine sønners åndelige utdannelse etter samråd med andre biskoper og prester arbeide for opprettelsen av studentkollegier og katolske studiesenter ved ikke-katolske universiteter. Ved disse katolske institusjoner skal omhyggelig utvalgte og forberedte prester, ordensfolk og legfolk yte universitetsungdommen en vedvarende hjelp av åndelig og intellektuell karakter.” (Det annet vatikan konsil, “Gravissimum educationis”)

Derfor er katolsk studentarbeid viktig for kirken og Norge i dag, for å gi en velreflektert tro, og en akademisk- og yrkesutdannelse som gjennomsyres av troens liv.

På grunnlag av dette kan vi også si at katolsk studentarbeid er kommet for å bli!

Det er vesper og sakramentstilbedelse hver tirsdag etter kveldsmessen.

"Oi se! En synder! Han vil jeg torturere!"

av Arthur Haakonsen

Velkommen til Den katolske kirke; der synden gjør at få blir frelst, der Gud er vred og ønsker hevn, der gamle menn i Roma bestemmer over våre liv. Vi skal ikke søke dypt i den norske folkebevisstheten før slike forestillinger om hva den katolske kirken er dukker opp. Men er det virkelig dette vi tilhører?

Ofte kan troen virke fjern, vanskelig å forstå, eller rett og slett fraværende. Da skal det ikke mye til før det lille man har settes kraftig på prøve; det være seg av venner, anti-religiøse websider, filmatiserte konspirasjonsteorier eller VG. Ofte har jeg lurt på; hva er det egentlig vi tror på? Det er vel og bra med alle katekismer, prekener, dogmatiske konstitusjoner, noe underlige ideer til KRL-lærere, osv., men hva er den egentlige essensen? I det gamle testamentet kan vi ofte lese om en vred Gud, som ser at folk blir fristet og straffer dem deretter. Vi tenker at han blir en slags overnaturlig hitman som bare venter på at mennesket skal falle for å kunne straffe det og få utspill for sine sadistiske lyster. Men er Han virkelig så ille? Les litt nøyere, så finner du ofte en barmhjertig Gud. Sant nok, mennesket blir stadig stilt til ansvar for sine misgjerninger - men det finnes alltid en måte å gjøre det godt igjen! Den muligheten for å gjøre det godt igjen ble fullbyrdet da Jesus dro korset sitt oppover Golgata, ble korsfestet, led og begravet, og stod opp på den tredje dag. Dette er ord som vi hører i hver messe - hvorfor? Jo, fordi dette er noe av essensen i vår tro! Jesus var ikke bare en vanlig mann som ble drept på en noe makaber, romersk henrettelsesmetode - han var Kristus - Frelseren - som Israels folk hadde ventet på og hørt profetier om siden tidenes morgen. Men hva var det han skulle frelse oss fra? Hvis Gud er så ond så kunne han vel like godt ha samarbeidet med Satan? Det er nettopp derfor alle disse påstandene er så temmelig gale! Gud er kjærlighet - Han er den rake motsetning til alt ondt. Han tok kjød ved Den Hellige Ånd av Jomfru Maria, og er blitt menneske. Gud ble menneske! Sønnen forlot sitt perfekte paradis for å vandre sammen med oss, i den verden vi lever i, som er full av lidelse. Så tok han på seg alle våre synder og lot seg dø for oss. "Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?" - det er ikke uten

grunn at han roper dette fra korset - tynget av hele verdens synder føler han seg totalt isolert fra Faderen. Men bare et par dager senere står han opp fra de døde - han har tatt med seg all vår synd i døden og oppstått med ny glans. Og ikke bare det, ved å la all vår synd dø med Ham, får vi nøyaktig samme mulighet. Så hva var det vi skulle frelses fra? Jo, å dø med synden - å bli et offer for våre egne misgjerninger. Vi fortjener det kanskje, men Gud er overmåte god, og lot seg lide og dø for at vi skulle slippe den skjebnen. Jeg håper at neste gang du føler deg troløs og hører rariteter om hva folk forestiller seg at Kirken er, så har du nå et litt bedre grunnlag for å stå imot fristelsen av å begynne å tro på dem. Våre liv blir ikke styrt fra Roma - de blir styrt av oss selv. Det vi kan gjøre er å åpne oss for Gud, for at han blir en del av våre liv, og lar Han vandre med oss på veien. Det er det de eldre herrene i Roma gjorde i sin ungdom, og Gud har gitt dem i oppgave å lede sin Kirke i sin ferd på jorden - finner vi noe større tegn enn det på Guds tiltro til oss svake mennesker?

Katekese og konfirmantundervisning i St. Hallvard

Informasjon om katekese og konfirmantundervisning finner du på http://www.katolsk.no/okb/Oslo/Hallvard eller ved å kontakte menighetskontoret, se siste side for kontortid, e-post-adresse og telefonnummer.

Grunnkurs i troen

starter tirsdag 2. oktober kl 19.00. Det går over 11 tirsdagskvelder frem til påske. Du finner brosjyre bak i kirken og i menighetssalen. Programmet er også lagt ut på **http://www.katolsk.no/okb/Oslo/Hallvard,** se under Kunngjøringer øverst til høyre.

Barn

Sammen for barn

TV-aksjonen 21.okt

unicef NRK

I SAMARBEID MED IDRETTEN

TV-aksjonen 2007:

Dan Børge Akerø: ”Vi skal sloss for barn berørt av hiv/aids”

- Jeg ble svært glad da jeg ble spurt om å lede årets TV-aksjonssending i tospann med Ingerid Stenvold, sier Akerø - Dette er den viktigste sendingen i året uansett kanal. TV-aksjonen er verdens største dugnad. Jeg er ydmyk over å få lov til å fronte en aksjon hvor organisasjoner, institusjoner, bedrifter og tusenvis av frivillige står sammen for et felles formål.

Aksjonen er i år tildelt UNICEF og har fått navnet Sammen for barn. Inntektene går til barn berørt av hiv/aids i ulike deler av verden. Akerø som har bakgrunn fra Frelsesarmeen opptrådte som barn med kollektnummer på gudstjenester og samlinger. – Her er det klare paralleller til TV-aksjonssendingen, sier Akerø. Det handler om å bruke kultur og underholding som virkemidler for noe større og viktigere – at barn, berørt av hiv/aids skal slippe å kjempe alene i samfunn svekket av epidemien.

Barndommen forsvinner

Aids har gjort over 15 millioner barn foreldreløse. Hver dag mister 6000 nye barn foreldrene sine og 1400 barn dør av aids. Barn berørt av hiv/aids er ikke nødvendigvis syke eller smittet med hiv-viruset, men lever i lokalsamfunn hvor aids setter dype spor. De voksne dør, eller klarer ikke å forsørge seg og sine. Støtteapparat finnes ikke og infrastrukturen brytes ned. Barndommen forsvinner og hver dag er en ensom kamp for å overleve.

- I vår var jeg i Uganda og Zambia, forteller Akerø. Det gjorde sterk inntykk å se hvordan foreldreløse barn gjør sitt beste for å ta vare på hverandre. I slummen i Kampala så jeg åtteåringer som passet på treåringer. Disse barna har enkle ønsker: De ønsker seg noen som kan være glad i dem og at de skal få mulighet til å gå på skolen. Dessverre er dette ønsker som for mange virker helt utopiske.

Sammen for barn
Dan Børge forteller at UNICEF skal gjennomføre aksjonen i samarbeid med Norges Idrettsforbund og Norges Olympiske Komité og Right To Play (organisasjonen opprettet av Johan Olav Koss etter Olympic Aid).

- Et av de viktigste målene for aksjonen er at foreldreløse barn skal få et nettverk rundt seg. Vi kan ikke gi dem foreldrene tilbake, men vi kan sørge for utdanning og styrke lokalsamfunnene som er verst rammet slik at barna får omsorg og støtte til å klare hverdagen. Idretten har i mange år drevet utviklingsarbeid og deres erfaringer viser at gjennom godt tilrettelagte idrettsaktiviteter kan barn oppleve felleskap, trygghet og glede. Idretten kan også være en viktig arena for å drive opplysningsarbeid om hiv/aids.

I tillegg til omsorg og forebyggende tiltak skal midlene fra innsamlingen gå til å forhindre smitte fra mor til barn ved svangerskap og fødsel og til å gi hiv-smittede barn medisiner som hindrer at de utvikler aids.

En aidsfri generasjon
- For første gang våger FN nå å snakke om at det er mulig å skape en aidsfri generasjon. Det gjør meg optimistisk, sier Dan Børge Akerø. Billigere medisiner, bedre kunnskap og medisiner for barn kan gjøre det mulig å redusere smitte og effektene av sykdommen. Nå er det mulig å se et lys i tunnelen – også i de delene av verden hvor hiv/aids har gjort at utviklingen helt har stoppet opp. Men det vil kreve en kraftanstrengelse fra verdenssamfunnet å få dette til – alle må bidra. Nå har lille Norge, med den store TV-aksjonen, en gylden anledning til å gi et viktig bidrag for at barn berørt av hiv/aids epidemien får nye muligheter.

Familiesenteret

Oslo Katolske Bispedømmes familiesenter ble opprettet i september 2000.
Kontoret har følgende hovedoppgaver:
Ekteskapsforberedelse, vern om livet, familieplanlegging,
veiledning til ektefeller, råd/inspirasjon til dem som lever i blandede ekteskap
Ansatte: Maria Elisabeth Fongen (leder), Elzbieta Schjetne (medarbeider, psykoterapeut) og p. Andreas Rupprecht.
Kontakt: familie@katolsk.no, Akersveien 16A, Oslo, Tel: 23219545
Hjemmeside: http://www.katolsk.no/okb/familie/

Lille Peter ministrant er nå blitt stor, fin prest

Peter Kucera (nå: Dom Joseph Peter Johan Kucera O. Praem) ble presteviet den 29. juni i Jomfru Marias Himmelfart-basilika i Strahov, Praha (Tsjekkia). Peter er født 3. juli 1981 i Ås (Akershus). Han trådte inn hos premonstratenserne i Strahov sommeren 2000. Der avla han sine første løfter den 2. mai 2002 og de evige løfter den 30. april 2005. Diakonvielsen fant sted 29. juni 2005.

Peter var som barn en ivrig ministrant både i St. Hallvard, på St Sunniva skole og i lille Frans kapell på hjemstedet Ås. Vi gir her noen glimt fra hans «virksomhet» som ministrant og nå som prest.

Kirkekaffe 25 mars 1992: Peter Kucera i rød genser til venstre for sr. Mildri, karmelittsøster Soosamma fra India, Vera (Peters mamma) og Kristin Espe Bjørnstad og Aslaug Espe (foran).

Bilde fra palmeprosesjon 4 april 1993: P. Joe Jennings, Peter Kucera, Bohumil Kucera og Aslaug Espe.

Så feiret Peter messe i Ås: 9 august 2007.

Vera Kucera, Maria Berger, Trond Berger, Ragnhild Hansen, p. Peter Kucera og Aslaug Espe

Peter skal, når han er ferdig med sin avhandling om noen måneder, virke som prest i Tsjekkia.

Møter i menighetsrådet høsten 2007

Torsdag 11.oktober
Tirsdag 20.november
Torsdag 13.desember
Tirsdag 15.januar (08)

Mitt liv som barmhjertig samaritan

av Per Bang

Det varte ikke så lenge, men det var iallefall godt ment. Jeg var i Dublin for å lage reportasje, var nettopp ankommet fra London og det var søndag ettermiddag da jeg kom til messen. Ved utgangen gled en mann sleipt opp langs siden av meg og betrodde meg på bredt irsk at det er en fryktelig verden vi lever i. Bredt irsk høres ut som om den snakkende har en varm potet i munnen. Jeg hadde ingen grunn til å motsi ham – dessuten, motsier man en irlender kommer han bare sterkere tilbake med sine ofte holdbare argumenter. Han fortsatte:
... Og i morgen skal postbudene streike.
Jeg kunne ikke gjøre noe annet enn å beklage

Foto: fra internett

det også. Men hva var det mannen ville? Jeg var i Irland for avisen, kanskje det han sa kunne bli en fin åpning? «Irland frykter storstreik» - en brukbar førstesides overskrift det...Hva om jeg inviterte ham på en drink og en prat?
- Skal vi stikke innom en pub?
- Å nei nei nei. Jeg drikker ikke!
Merkverdig uirsk. Hvem kunne denne fyren være? Og hva ville han egentlig?
- Kunne jeg be deg om et par kroner til et par sko?
Javel altså. En tigger. Men saken var at jeg hadde lagt mine siste mynter i kollektbørsen i kirken. OK, jeg bladde opp en ti shillingseddel.
- Thank you Sir! Jeg vil be for deg.
- Takk for det. Og ha en god dag.
- Mange takk. Eh, du kunne ikke strekke deg til et pund, kunne du?
- Nei, egentlig ikke.
- All right. Men jeg vil be for deg allikevel.

Med faste skritt gikk han over gaten. Jeg hadde en mistanke, og den ble bekreftet i neste øyeblikk da jeg så ham forsvinne inn i en pub. Tross mine syndige tanker fant jeg det passende å ta alt i beste mening. Kanskje han bare skulle inn der for å forrette sin bønn for meg. Man skal alltid tro det beste om folk. Og om irlendere er det ikke vanskelig å tro det beste.

Damen med teft for musikk klarte det!

Husker du at Ole Martin Holte intervjuet organisten vår Sara Strazynski i forrige nummer av Hallvardsvaka? Da fortalte hun at hun skulle ha eksamen. Siden vi føler at vi kjenner Sara nå, tok jeg kontakt og spurte hvordan det gikk. Hun svarer: Det gikk ganske bra - jeg følte at jeg gjorde nesten mitt beste. Var med på en cd-innspilling som var veldig slitsom, og som uheldigvis varte helt til dagen før eksamen, så jeg var veldig trett under konserten. Eksamen skulle egentlig være i mai, så derfor sa jeg ja til å bli med på cd-en allerede før jul og kunne ikke trekke meg etterpå. Det kom ganske mange og hørte på da, det var veldig hyggelig. Jeg har vært med og sunget i koret Norske Kammersangere i ett år (har sluttet nå fordi jeg mangler tid). Det er et veldig bra kor fra Oslo/Østfold og omegn som gir en rekke konserter hvert år, og som har deltatt i flere korkonkurranser både i Norge og internasjonalt. I fjor var jeg med til Spittal an der Drau i Østerrike, der koret fikk 2. plass i begge kategoriene på en årlig internasjonal konkurranse. I juni spilte vi inn en cd med dikt av Per Sivle, tonesatt bl.a. av kordirigent Jon Fylling og Lars Søraas. Cd-en heter "Den fyrste song", og har blant annet flere versjoner av dette kjente diktet av Sivle, som har jubileumsår i år. Koret skal oppføre Händels "Messias" i Norge, Sverige og Finland nå til høsten, og planlegger, så vidt jeg vet, allerede neste cd-innspilling.
Det var veldig inspirerende og lærerikt å synge med dem, både for meg som korsanger og som dirigent. Jeg kan trygt si at mesteparten av det jeg føler at jeg kan om korledelse har jeg lært der. Skulle ønske jeg hadde tid til å være med videre, men de øver ofte og mye, og har mange konserter, så det er en forpliktende fritidssyssel.

Vi gratulerer Sara med eksamen og CD innspilling! Sara, husk å si fra (f.eks. i Søndagsbladet) når CDen er i salg!

~ Aslaug Espe ~

Enerhaug-nytt

Døpte

14.04.07 Merisha Nixon (St. Olav)
21.04.07 Roysas Alosiyas (St. Hallvard)
21.04.07 Anitra Swathy Alexis (St. Hallvard)
28.04.07 Barry Ugochukwu Ibeh (St. Hallvard)
28.04.07 Maria Anette Baptista Todilla (St. Olav)
28.04.07 Enrique Marinius Merino Aanerød (St. Olav)
28.04.07 Martine Bueson Sørås (St. Joseph, Oslo)
28.04.07 Emilie Tuyen Ly (St. Paul, Bergen)
28.04.07 Sophie Michelle Vognild (St. Magnus)
05.05.07 Phillip Daniel Imoomion Frogstedt (St. Hallvard)
12.05.07 Aurora Nguyen Sells (St. Hallvard)
12.05.07 Celina Alexandra Soto Signal (St. Olav)
12.05.07 Ha Nini-Truc Vu (St. Joseph, Oslo)
26.05.07 Jacob Abraham-Okebaselassie (St. Hallvard)
26.05.07 Alexander Aryanfar (St. Hallvard)
27.05.07 Gabriel Fyen Kolstad (St. Hallvard)
27.05.07 Katherine Peaz Martinez (St. Joseph, Oslo)
02.06.07 Kyle Ferdinand Dwaine Guzman Cruz (St. Olav)
02.06.07 Nathania Newton (St. Joseph, Oslo)
09.06.07 Mithun Chandrasegar (St. Joseph, Oslo)
09.06.07 Laura Bisic (St. Hallvard)
10.06.07 Gabriel Magallanes Bigset (St. Olav)
14.06.07 Roshan Anthony (St. Olav)
16.06.07 Nicholas Diego Jimenez Ellingsen (St. Olav)
16.06.07 Marco Renzo Henriksen Santos (St. Magnus)
17.06.07 Lina Marie Askevold (St. Hallvard)
17.06.07 Ida Omotola Odeyemi (St. Hallvard)
23.06.07 Yen-Van Chu (St. Hallvard)
23.06.07 Juliana Victoria Lundborg Silva (St. Olav)
23.06.07 Luiz Marcelo Lundborg Silva (St. Olav)

23.06.07 Frendon Rhey Saycon Reyes (St. Joseph, Oslo)
30.06.07 Stefan Oliver Falcao Spaans (St. Hallvard)
30.06.07 Kristian Dennis Mabilangan Geron (St. Olav)
07.07.07 Rithan Mathan Sing (St. Magnus)
08.07.07 Harald Abreu Knudsen (St. Joseph, Oslo)
08.07.07 Tommy Vu (St. Magnus)
08.07.07 Philip Berdin Larsen (Holmlia kirke)
19.07.07 Melissa Cecile Poupa-Sundt (Frankrike)
21.07.07 Daniel Abagye Yogtiba (St. Hallvard
28.07.07 Alexandra Gabariella Vidhall-Saavedra (St. Olav)
28.07.07 Erika Marian Dadulla Malabanan (St. Hallvard)
28.07.07 Roar Vincent Aalvik (St. Hallvard)
04.08.07 Allen Alexander (St. Joseph, Oslo)
04.08.07 Addea Lexis Danso (St. Hallvard)
05.08.07 Jenny Ngoc Uyen Vu (St. Olav)
11.08.07 Matthew Bernarte Garcia (St. Magnus)
11.08.07 Sharon Ogorchukwu Okpu (St. Hallvard)
11.08.07 Dominic Lumban Ocampo (St. Olav)
12.08.07 Johannes Ruud-Holte (St. Hallvard)
18.08.07 Julian River Sandviken Delgado (St. Olav)
18.08.07 Johanne Aas-Vestre (St. Olav)
18.08.07 Peter Immanuel Waseem Ramo (St. Olav)
18.08.07 Kyle Noah Aringay Byfuglien (St. Hallvard)
18.08.07 Bernadette Panganiban Manalo (St. Olav)
18.08.07 Theo Lee Cossa-Fogler (St. Olav)
18.08.07 Ariana Felicia Abellara Morales (St. Olav)
23.08.07 Adrian Wieczorek (St. Olav)
25.08.07 Melinda Mayo (St. Olav)
25.08.07 Josef Anthonio Matousek (St. Hallvard)
01.09.07 Athena Angelica Reinsborg (St. Olav)
02.09.07 Jan Prus (St. Hallvard)

Opptatt i kirkens fulle fellesskap

05.08.07 Thomas Misje Mathiisen (St. Hallvard)

Ekteviet

09.04.07 Sebamalairani Selastine og Francis Arulgnanaratnam Arulanantham (St. Hallvard)
05.05.07 Than Hieu Nguyen og So Ry Pham (St. Olav)
09.06.07 Magdalena Agata Salata og Rob Oud (viet i Polen)
06.07.07 Daria Cecylia Serafin og Gard Kjetil Svendsrud (viet i Polen)
07.07.07 Christine Olivia Alice Caplice og Eirik Grinde (Gol Stavkirke, Oslo)
07.07.07 Cathirne Nguyen og Vinh Tran (St. Olav)
07.07.07 Kim Phuong Thi Ho og Keyvan Keshtkar (St. Olav)
07.07.07 Katarzyna Artecka og Frode Ekeberg (St. Torfinn, Hamar)
14.07.07 Alice Victoria Noonan og Finn Christian Stoveland (viet i Australia)
15.07.07 Hanne Merete Berge og Dinh Johannes Ngo (St. Olav)
28.07.07 Kim Cuong Thi Lai og Toan Tuan Hoang (St. Olav)
11.08.07 Le Hang Thi Pham og Canh Pham Duc (St. Hallvard)
18.08.07 Marie Charlotte Wong og Kristian Karlsrud (St. Olav)

Døde

12.05.07 Eva Olsen
23.05.07 Carmen Zarco Dahlen
05.06.07 Yvonne Jacobsen
09.06.07 Marijan Krajina
22.07.07 Maria Matousek
28.08.07 Harald Andreas Taxt

Førstekommunion St Hallvard 20.05.07

Piarina Reginold
Pernille Eugenie Thiis-Evensen
Aida Kristina Vengbo
Sophie Amalie Beichmann
Johan Frederik Beichmann
Jonatan G. Joseph
Prienth Rajakumar
Christopher Niranjan
Karl Randolph Filling
Reidar Nilsen
Stefan Jacob
Feben Tecklzig
Robin Sinclair Barretto
Erika P. Sandanger
Frits Greve Brekke
Giovanna Cavallari Tøraas
Jenny G. Torp
Raymond Wedam Yakubu
Thomas B. Berhane
Cathinka Rabaca Reimann
Vy Thi My Nguyen
Princess Sanchez
Nhi Thi My Nguyen
Anh Andreas Løyning Vu
Sedrick Isingizwe
Peter Vincent Wolnick (03.07.07)

Førstekommunion Holmlia kirke 27.05.07

Sonia Leon
Martin Gjerde
Lan-Anh Nguyen
Quang-Nam Huynh
Magnus Bjørnstad
Jonas Bjerke Romano
Mina Ama Nstifuaba Bonful

Ferming i Grønland kirke 28.05.07

Abueg Jerome Panaligan
Alolod Jonathan Martinez
Al-Saadi Adam
Amalathas Johan Vatharnan
Brandt Christine Tilley
Chodkowski Adrian
Chodkowski Patryk
Chodkowski Sebastian
Ciolkowska Camilla Anna
Danielsen Mathilde Ingrid Jelen
De Jesus Ramon Carl Rueda
de Leon Anton Aziz
Dinh Piothy
Fagaragan Shirley Bragado Griffiths
Aleksandra Sinead
Gutierrez Efren Ryan
Illescas Mari-Grace
Talao Nicole Jobel Sebastian
Tomac Katarina
Uwalaka Okezie George
Wos Artur
Valera Ralf Mari Vidallo
Vu Hoa Therese Løyning
Wigen Ingeborg Encarnacion
Ødegården LovindaJesus Rikhard
Agostinho Do Carmo De Juhasz
Ida Cecilia
Kønye Martin Tibor
Lagunilla Harold Penullar
Leite David Evora
Lu Tan Minh
Magno Frances Lea Reyes
Magno John Guillermo
Malto Herzon Lumasac
Mehanathan Vijitharan
Midbøe Philip Timothy
Mukuria Andrew
Paulsen Cathrine Victoria
Quach Huu Vuong Kim
Sarmiento Francisco William
Staal David Joachim

Vanlige messetider i St. Hallvard kirke

Søndag: kl. 0935 fromesse og kl. 1100 høymesse *(første søndag i måneden er det familiemesse),* 1300 messe på polsk (hver søndag)

1. søndag i måneden: messe på tamil kl 1730
2. søndag i måneden: messe på vietnamesisk kl. 1430
3. søndag i måneden: messe på tamil kl. 1730

Mandag til lørdag: kl. 1800 messe (*messen på lørdag er 1. søndagsmesse*)
Onsdag: kl. 1100 hverdagsmesse, *Kontaktklubb*
Lørdag: kl. 1000 hverdagsmesse
St. Hallvard Syd – Holmlia messested (Holmlia kirke)
Søndag: kl. 1700 messe
Nesodden messested: Nesodden gamle kirke: søndagene 30/9, 28/10, 25/11, 16/12 kl 17.15, julaften 24/12 kl 23.15

I am the bread of life; whoever comes to me will never hunger, and whoever believes in me will never thirst.

John 6:35

Staben i St. Hallvard menighet

Fungerende sogneprest
(mens p. Nikolas har sabbatsår):
p. Frans Szajer ofm.
Akersveien 16B, 0177 Oslo
tlf. Priv: 23 21 95 71 / 92 02 15 49
Frans.Szajer@katolsk.no

Kapellaner:
p. Mariusz Lewandowski
Enerhauggt 4, 0651 Oslo
tlf. Priv: 23 30 32 15 / 41 45 54 22
Mariusz.Lewandowski@katolsk.no

p. Gregor Gryz
Enerhauggt 4, 0651 Oslo
tlf. Priv: 23 30 32 15 / 47 65 58 54
Grzegorz.Gryz@katolsk.no

p. Jon Atle Wetaas
Dominikanerne
Neuberggaten 15
0367 Oslo
22 43 07 71
Jon.Atle.Wetaas@katolsk.no

Menighetssekretær:
Frode Eidem
Frode.Eidem@katolsk.no

Organist:
Sara Strazynski
Sara.Strazynski@katolsk.no

Vaktmester og renholder:
Christy Reginold Lawrence

Frivillige på kontoret:
Romana Funnemark,
Berit Müller, Eileen Tørnes,
June Skaug, Gro Hindahl.

Leder av menighetsrådet:
Aasmund Vik
Falsensgt 27B, 0556 Oslo
Tlf. 22378498
Mobil: 47269148
aasmund.vik@nationaltheatret.no

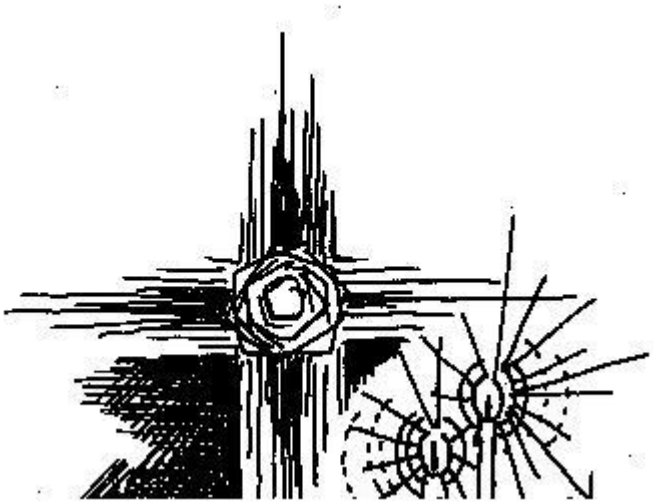

Utsnitt av tegning, Astri Tønnessen Berg

B-økonomi
Returadresse:
St. Hallvard kirke
Enerhauggt. 4
0651 Oslo

Ettersendes ikke ved varig adresseendring, men sendes tilbake til avsender med opplysning om den nye adressen.

St Hallvard kirke
Enerhauggt.4, 0651 Oslo
tel: 23303200
Fax: 23303201
e-post: oslo-st.hallvard@katolsk.no
http://www.katolsk.no/okb/Oslo/Hallvard

Kontortid
Mandag til fredag kl 1000-1400

Holmlia messested
Ravnåsveien 28,1254 Oslo
tlf 22610217
Torsdager fra kl 1100 – 1400

Hallvardsvaka
Bidrag kan sendes til menighetskontoret merket Hallvardsvaka eller til Aslaug Espe, Skogfaret 10, 1430 Ås
e-post:hallvardsvaka@katolsk.no, 64942641 / 64878681

Ansvarlig redaktør: p.Frans Szajer ofm
Redaktør: Aslaug Espe
Redaksjon: Kristin Espe Bjørnstad, Ole Martin Holte og Arthur Haakonsen

Hjelp oss å holde kartoteket i orden. Si fra om du flytter, om vi bruker feil navn, adresse, om husstanden mottar flere eksemplarer osv. Send oss gjerne en e-post... TAKK!!

Trykk: Haakon Arnesen as. Oslo